

Jotain siellä on tapahtunut

No nyt se vihdoon nukkuu. Kuorsaa aika kova. En uskalla tönäistä, herää vielä. Mäkin yritän nukahtaa.

En ole koskaan nähnyt sitä niin humalassa kun silloin kun se tuli sieltä pikkujouluista. Mietin onko se mennyt tekemään jotain tyhmää sen Marjon kanssa, kun se aina niin kehuu sitä. Me on oltu yhdessä kaksitoista vuotta. Eihän se aina niin ruusuista ole. Aika monet kaverit on eronneet. Ja lapsetkin vie huomiota siitä ”jatkuvasaatsaamisesta parisuhteen hyvinvointiin”, josta se missi taas selitti siinä lehtijutussa. Pari kertaa Pate on hävinnyt koko illaksi autotalliin, muka korjaamaan lehtipuhallinta. Kyllä mä näen että se on itkenyt. Ja se Marjo on aina niin fiksu ja yhdessä ne katsoo röntgenkuvia ja miettii diagnooseja.

Eikä se moneen viikkoon ole puhunut mulle enää mitään. Silittää Vilin päätä ja katsoo surullisena. Ja lähtee sitten lenkille. Tai korjaamaan sitä lehtipuhallinta. Montako iltaa yhtä honkkarin lehtipuhallinta on jo korjattu? Ja se haisee kaljalle,

kun se tulee sieltä autotallista, iso mies. Saahan se omassa kodissaan kaljaa juoda, jos se haluaa. Olohuoneessa, tai keittiössä ainakin.

Sitten mä näin kaupassa sen Marjon. Se kysyi huolestuneena mikä Patelle on tullut. Kun se ei enää juttele töissä, eikä hymyile. On jotenkin poissaoleva. Ja Marjo katto mua suoraan silmiin niin että mä tiesin ettei niillä mitään juttua ole. Kyllä vanhan luokkakaverin tuntee. Ja sitten mä muistin, että Pate oli jotenkin outo jo kaksi päivää ennen niitä pikkujouluja, päivystyksen jälkeen. Mutta mä luulin että se on vaan väsynyt.

Ennen se puhui aika paljon työstään. Pate. Se oli ylpeä siitä, että se on hyvä siinä, mitä se tekee. Ja että sillä on merkitystä, sillä mitä se tekee. Ja niistä potilaista se puhui aika paljon, sepsiksistä ja pankreatiiteista ja niistä, joilta on jouduttu katkomaan sormia ja varpaita ja jalkoja ja kuorimaan ihoa. Ja hopealla päällystetyistä siteistä ja verestä ja suolista ja hajuista ja paskasta. Ja sitten se puhui intubaatioista ja ekstubaatioista. Ja siitä intermittoivasta non-invasiivisesta, josta mä en tiedä mitä se on, mutta sen sanan mä kyllä olen oppinut, kun se on aika monta kertaa puhunut siitä. Välillä se puhui niistä ihan liian paljon. Ja sitten se puhui niistä jotka parani ja lähti osastolle ja toipui ja joita näki sairaalan käytävällä kävelemässä ja niistä, joita näki sitten joskus kaupassa tai kadulla tai urheiluseuran kiskalla illalla. Ja siitä yhdestä, joka on ihan oikeasti lopettanut dokaamisen kokonaan.

Ja joskus yöllä se puhui unissaan, niin että mä tiesin se näkevän unta sairaalasta. Tai siitä teho-osastosta, tai leikkaussalista. Se antoi sellaisia lyhyitä, aika teräviä käskyjä, joista ei saanut selvää, kun se puhui unissaan. Se ei puhu sillä tavalla kotona. Se puhuu mulle aika hiljaa, lyhyitä lauseita sillä matalalla äänellä johon mä ihan ekaksi rakastuin, mutta koko ajan se juttelee kun me ollaan kahdestaan. Ja lapsille se laulaa ja loruu ja hassuttelee. Eikä se koskaan suutu.

Paitsi nyt, nyt se ei enää puhu, ei mulle eikä lapsille, paitsi väsyneenä ja surumielisesti kun se silittää Vilin päätä. Mä yritin siltä kysyä, onko töissä sattunut jotain. Ja se sanoi, ettei ole mitään sattunut ja vähän korotti ääntään ja mä heti tiesin että on sattunut ja jotain niin isoa ja pahaa ja pelottavaa ettei Pate joka aina puhuu työstä ja potilaista ja osaa pärjää ja on hyvä työssään voi siitä puhua. Nyt mun Pate korjaa lehtipuhallinta ja huutaa unissaan, ettei se voinut tietää. ■

Ja joskus yöllä se puhui unissaan, niin että mä tiesin se näkevän unta sairaalasta.